

Bohoslužby v Zábřehu 4.srpna 2013

Lk 12,13-21

Milé sestry, milí bratři, Ježíš se mnoha lidem stal velikou autoritou. Poznali, že jeho slovo má velikou váhu. Je třeba ho respektovat. Bylo jako slovo krále. Také mnozí poznali, že Ježíš je člověkem spravedlivým. Zastává se toho, kdo je nějak poškozován ve svém právu. On to vlastně také Hospodin takto nějak v Mojžíšově zákoně lidem ukázal. Král jako Boží služebník je nástrojem práva a spravedlnosti. U něj může člověk hledat zastání, když se mu děje křivda, když se chce svého práva nějak dovolat. Toho tedy využívá i jeden člověk ze zástupu. Vidí, že Ježíš mnoha lidem pomáhá v jejich bolestech, v jejich trápení. On má také své trápení. Má bratra, který se s ním nechce podělit o své dědictví. Kdyby mu Ježíš domluvil, určitě by se nad sebou zamyslel a podělil se také s ním.

Nevidíme do toho, proč se vlastně bratr s bratrem o dědictví přeli. Určitě to nebyla jednoduchá záležitost. Když jde o majetek, je to vždy složité. Ti, co ho nemají, hledají cestu, jak se k němu dostat. A ti, co ho mají, zase hledají způsoby, jak si ho zajistit, jak ho získat třeba ještě víc. Mít nebo nemít se tak stávalo i otázkou toho být, či nebýt. I v této otázce ostatně mohl člověk opírat svůj postoj o zákon Mojžíšův a příběhy praotců. Mít majetek bylo znakem Božího požehnání. Ten, kdo se řídil radou Hospodina, ten měl bohatá stáda, byl zajištěn ve své existenci. Nemusel se bát budoucnosti, byl zajištěn. Upírat někomu to, nač měl právo, tedy znamenalo přičít se i Hospodinu. Znamenalo to ohrožovat druhého v jeho existenci, ničit vyhlídku na budoucnost. A to se nedá nechat jen tak. Spravedlnost je třeba zařídit.

Ježíšova reakce může být zpočátku překvapivá. On roli soudce či rozhodčího v této věci odmítne. Trochu tím nabourá obraz sebe jako služebníka Božího, jako nového Davida či Šalamouna. Nezastává se poškozeného ve sporu o jeho právo. Dává najevo, že takových věcí se jeho působení netýká. Nepřišel kvůli nastolení lidské spravedlnosti. Přišel zaměřit lidskou pozornost k věcem trochu jiným než je majetek. Hned to vlastně také vysvětluje. Mějte se na pozoru, protože lidský život není zajištěn tím, co člověk má. Bourá tedy jedno zásadní přesvědčení. Budoucnost člověka není v jeho hmotném zajištění. Kvalita života se neodehrává podle toho, co má, co shromáždí. Spíše ho to svádí k falešné jistotě. Proto se musí mít na pozoru, aby nepropadal hrabivosti, aby si nevytvářel falešnou oporu, která se mu pak zhroutí. Má si dávat pozor, aby svou energii nevrhal tam, kde je to vlastně naprosto zbytečné. Pak mu může chybět tam, kde je mnohem důležitější a potřebnější.

Důvod, proč tomu člověku ze zástupu nepomůže, ukazuje Ježíš také na podobenství o jednom bohatém člověku. Dostalo se mu velikého požehnání. Úroda, kterou měl na poli, byla nečekaně velká. Dostala ho až do nesnází, protože neměl, kam by ji dal. Kdo by ale nad takovými starostmi spíše nejásal? Mít toho tolik, že člověk neví, kam to dát, je přeci příjemná starost. Alespoň se to tak zpočátku jeví. Není divu, že docela brzy nachází řešení. Zbourám staré stodoly a postavím nové, větší, tam se vše vejde. Na tom ještě není nic podivného, není na tom nic zlého. Potíž nastává až ve chvíli, kdy si řekne, že nyní je tímto způsobem zajištěn na dlouhá léta. To, co mu vyrostlo, co shromáždil, to se stává jeho jistotou pro další život, stává se mu to základem jeho pokoje. A to je ošemetné. Je to čiré bláznovství. Spoléhá, že jeho život je zajištěný a přitom vlastně nemá potuchy, že ještě této noci může skončit. K čemu pak bude všechno to starání? Jaký z toho bude prospěch? V čem mu to pomůže?

Ježíš přišel kvůli lidem, přišel, aby jejich život proměnil. Největší změna se týká právě toho, kde je tento život založen, oč se opírá, jaké místo v něm nacházejí různé věci. Mnoho lidí přicházelo k Ježíši, aby tuto změnu pocítili, aby byli uzdraveni. Jedno z uzdravení čeká i člověka, který přišel kvůli sporu o dědictví. Může se zamyslet nad tím, je-li to opravdu tak důležité. Je skutečně nejpotřebnější věcí v životě získat podíl na dědictví? Nebo jsou věci ještě důležitější? Není třeba důležitější věcí poznání, že lidský život není závislý na tom, co člověk má, ale na tom, kde skládá svou naději? Právě k tomu Ježíš ukazuje. Mít dědictví je příjemné. Ale je možno získat dědictví nejen po otci, ale také dědictví v nebesích. Ježíš tak dává do protikladu dvojí bohatství. Je možné být bohatý sám pro sebe, nebo být bohatý v Bohu. To první nás ukolébá falešnou jistotou, druhé se nám stane pevnou skálou. Určité uzdravení v tomto případě přichází právě tehdy, když onen člověk ze zástupu může poznat bláhovost své prosby. Ježíš zde skutečně není proto, aby nám získával výhody oproti ostatním. Nepřichází, abychom díky němu získávali lepší pozice či postavení v tomto světě.

Je vcelku normální, že hledáme něco, oč se v životě můžeme opřít, hledáme něco pevného a jasného. Plná stodola je velice jasné ztvárnění jistoty pro budoucnost. S takovým zajištěním se můžeme kolem sebe setkávat asi docela hodně. Mnoho se dnes mluví o budoucnosti, o tom, jak moc je na ni třeba myslet a být přichystán. Zasahuje to samozřejmě i společenství církve, naše sbory. Kdyby nám někdo nabízel plnou stodolu, asi by to bylo příjemné a mnoho bychom si ulevili. Vždyť otázky hmotného zabezpečení jsou otázkami složitými a berou nám mnoho času a snad ještě více sil. Bůh k těmto otázkám není rozhodně netečný, ale stále se nás snaží upozornit na důležitou věc. Mysleme na to, co je pro život opravdu to nezbytné. Co je pevnou skálou, co je jistotou, která se nezboří při prvním závanu silnějšího větru? Ten dnešní text nás chce upozornit, abychom ve svých úvahách ohledně budoucnosti neobcházeli Boha a hledání jeho vůle. K zajištění budoucnosti vede i jiná cesta než plná stodola.

Zcela určitě patří k našim myšlenkám i ty, které se týkají budoucího života sboru. I k nim toto dnešní podobenství krásně promlouvá. Všimněme si toho, co ten obdařený člověk dělá. Dostalo se mu velikého daru, setkal se s velikou Boží milostí. Úroda jeho pole byla neskutečně velká, byla požehnaná. Zajisté to bylo dílo Boží. Co on s tímto dílem udělal? Jak využil svůj dar? Dal jej do svých stodol, aby z něho vyžil mnoho dalších let. A to byla chyba, před kterou nás chce Ježíš varovat. Také přeci dostáváme mnoho dobrého, dostalo se nám velké milosti a požehnání v našich životech. Dostali jsme dar víry, dar evangelia. Je přeci úžasné, že se nám tak urodilo v jeho poznávání. Co ale s tímto darem uděláme? Jak s ním naložíme? Můžeme ho uložit do stodol a radovat se, jak z něj sami krásně vyžijeme. Dá se to tak udělat velice snadno. Radost z evangelia život člověka určitě nějakým způsobem naplní, poznamená ho. A člověk si může vybrat, jestli si tu radost bude pěstovat sám pro sebe, dá si ji do nějaké té stodoly a bude z toho žít. A nebo ji může předat. Asi to bude náročnější a také svým způsobem nebezpečnější. Předávat radost z evangelia, předávat víru, to není jen tak. Pokud si svou víru jen někde sami pro sebe uložíme, nemusíme mnoho věcí moc řešit. Nějak si sami pro sebe vyjasníme problémy, které soužití víry a tohoto světa může přinášet. Ovšem při předávání si nevystačíme s tím, že sami sobě věci nějak vysvětlíme, obhájíme. Musíme počítat se skutečností, že bude přicházet řada otázek, které by nás ani nenapadly, které se budou i dost těžko zodpovídat. Jen si vzpomeňme, jak nás děti dokážou zaskočit otázkami ohledně běžného života. V životě víry tomu není jinak. Ti, kteří se učí, ti se také ptají. A předpokládají, že jim odpovíme.

Možná by tedy bylo jednodušší nechat si svou víru pro sebe. Jenže právě takto jedná spíše pošetilý člověk. Když se vrátím k těm základům, na kterých stojí nejen současnost, ale zejména budoucnost církve, je tato pošetilost velice nebezpečná. Ono se časem může stát, že církev tu bude. Bude i dobře zajištěná. Ale vlastně bude mrtvá. Bude mít budovy, bude mít velice otevřené a milé faráře, ale nebude mít lidi. Ostatně kde by se také vzali, když jim nikdo nepředá víru v Krista, když je nenaučí, co znamená věřit Bohu, protože na tuto část lidského života už nebude mít nikdo v církvi čas.

Vždycky, když se v Bibli mluví o majetku a o bohatých, říkává si, že to se přeci nemusí týkat jen těch, kdo mají hodně peněz. Ono existuje bohatství i jiné, bohatství duchovní. I před ním se musíme mít na pozoru, abychom ho příliš nehromadili naprosto bez užitku. Ani toto bohatství nám totiž život nemusí zajistit. Duchovní dědictví nemá žádnou cenu, pokud není spravováno živou vírou. Proto i zde hledejme, jak být bohatými před Bohem. Nechtějme žít jen z toho, co jsme si sami vypěstovali, vydělali, či získali jiným způsobem. Žijme z toho, co jsme získali z Božích rukou a co mu stále ve vděčnosti odevzdáváme. Žijme z víry, žijme z radosti evangelia, která nejen slýcháme, ale také spolu s ostatními sdílíme a předáváme zase dál.

Pane Ježíši, svěřil jsi nám nesmírné bohatství, když jsi nám dal své evangelium. Prosíme nauč nás s tímto bohatstvím dobře zacházet, abychom si ho neshromažďovali jen pro sebe, aby byli v něm štědrými dárči.

Neděle 4.srpna 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pondělí, 23 Září 2013 17:58 - Aktualizováno Pondělí, 23 Září 2013 17:59

Amen.